

Книга Даниїла - Номер сто чотири

Розкриття пророчого правила: розуміння слідчого та виконавчого суду в останні дні

Jeff Pippenger
2024-02-29

Ми запроваджуємо пророче правило, яке було визначене Левом з племені Юди у Його праці з розпечатання останніх шести віршів одинадцятого розділу Даниїла, у «час кінця», 1989 року, коли Радянський Союз був зметений таємним союзом між Рональдом Рейганом і папою Римським. Ми показали, що потрійні застосування Риму і падіння Вавилону ідентифікують жінку та звіра, на якому вона їде верхи і над яким царює, у сімнадцятому розділі Об'явлення.

Зображення жінки та звіра в сімнадцятому та вісімнадцятому розділах окреслюють поступовий суд, який Бог звершує над Сучасним Вавилоном, починаючи з недільного закону, що невдовзі буде запроваджений, і триває, аж доки повстане Михаїл і закінчиться час випробування для людей. Цей період становить першу частину Божого Виконавчого суду, який звершується з домішкою Його милості. Потім, під час семи останніх кар, у Його судах уже немає жодної домішки милості. Ці два етапи також простежуються у Слідчому суді, що розпочався 22 жовтня 1844 року. Слідчий суд розпочався з дослідження й суду над померлими, а 11 вересня 2001 року розпочався слідчий суд живих.

Суд над живими також поділяється на два періоди; перший розпочинається 11 вересня 2001 року з розслідування та суду над тими, хто є кандидатами до числа ста сорока чотирьох тисяч, бо суд починається з дому Божого. Слідчий суд над померлими здійснювався лише щодо тих, чії імена коли-небудь у їхньому житті були записані в книзі життя. Імена померлих, які були записані й зареєстровані, потім звірялися з книгою гріхів. Якщо в них були несповідані гріхи, їхні імена вилучали з книги життя. Слідчий суд над живими визначено як такий, що починається з дому Божого, тоді як для слідчого суду над померлими не було потреби в такому уточненні.

У питанні дослідницького суду над живими Слово Боже ясно зазначило, що той суд у час запечатування ста сорока чотирьох тисяч розпочався в Єрусалимі, який є Божою церквою. Біблія дає друге пряме свідчення цього факту.

Бо час уже настав, щоб суд почався з дому Божого: а коли він спершу починається з нас, то який буде кінець тим, хто не слухається Божої Євангелії? 1 Петра 4:17.

Суд над живими починається в Єрусалимі, домі Божому, і є певний час, коли цей суд починається. Суд над живими починається в Єрусалимі, коли чорнильниця писаря проходить через Єрусалим і позначає чоловіків і жінок, які зітхають і плачуть через мерзоти, що чиняться в церкві, а також у краї.

Клас, який не кориться Євангелію, визначається у сьомому розділі книги Об'явлення на відміну від ста сорока чотирьох тисяч, де Іван називає їх великою безліччю. Велика безліч являє собою клас живих душ, яких судять у період суду над живими; вони не повністю корилися Божому закону, бо поклонялися в папський день сонця. Коли незабаром у Сполучених Штатах буде запроваджено недільний закон, ті, кого запечатав ангел із писарським каламарем у дев'ятому розділі Єзекіїля (що також є запечатуванням сьомого розділу Об'явлення), будуть піднесені як стяг. Тоді ті, хто нині не кориться Євангелію, будуть притягнуті до відповідальності за дотримання суботи сьомого дня.

"Але християни минулих поколінь дотримувалися неділі, гадаючи, що таким чином вони зберігають Біблійну Суботу; і нині є істинні християни в кожній церкві, не виключаючи й римо-католицької спільноти, які щиро вірять, що неділя є Суботою, встановленою Богом. Бог приймає щирість їхніх намірів і їхню чесність перед Ним. Але коли дотримання неділі буде запроваджене законом, а світ буде просвітлений щодо обов'язковості справжньої Суботи, тоді кожен, хто порушить Божу заповідь, віддаючи послух приписові, який не має вищого авторитету, ніж авторитет Риму, тим самим вшанує папство більше, ніж Бога. Він віддає шану Риму та владі, що примушує до дотримання установи, постановленої Римом. Він поклоняється звірові та його образіві. Коли ж люди відкидають установу, яку Бог проголосив знаком Своєї влади, а натомість вшановують те, що Рим обрав як знак свого верховенства, вони тим самим приймають знак відданості Риму — «знак звіра». І лише коли питання буде таким чином ясно поставлене перед людьми, і їх поставлять перед вибором між заповідями Божими та заповідями людськими, тоді ті, хто й далі перебуватимуть у беззаконні, одержать «знак звіра»." Велика боротьба, 449.

Стяг тих, що запечатані, — це те, що кличе тих, хто не кориться Євангелії, до послуху.

І того дня постане корінь Єсея, що стане знаменом для народів; до нього звернуться язичники, і спочинок його буде славний. І станеться того дня, що Господь знову, вдруге, простягне свою руку, щоб повернути решту свого народу, що залишиться, з Ассирії, і з Єгипту, і з Патросу, і з Кушу, і з Еламу, і з Шінару, і з Хамату, і з островів моря. І він підніме знамено для народів, і збере вигнанців Ізраїля, і згромадить розсіяних Юди з чотирьох кінців землі. Ісаїя 11:10-12.

Ті, хто нині не коряться Євангелію, судяться, поки ще живі, але їхній суд має відбутися після слідчого суду над живими ста сорока чотирма тисячами, бо їх можна застерегти лише тоді, коли вони побачать чоловіків і жінок із Божою печаткою під час кризи недільного закону, що незабаром настане.

"Діяльність Святого Духа полягає в тому, щоб переконувати світ у грісі, у праведності та в суді. Світ можна застерегти лише тоді, коли він побачить, що ті, хто вірить істині, освячені через істину, діють за високими й святими принципами, виразно окреслюючи чітку межу між тими, хто дотримується Божих заповідей, і тими, хто топче їх під ногами. Освячення Духом засвідчує відмінність між тими, хто має Божу печатку, і тими, хто дотримується неправдивого дня відпочинку. Коли прийде випробування, буде ясно

показано, що таке знак звіра. Це — дотримання неділі. Ті, хто, почувши істину, продовжують вважати цей день святим, носять ознаку людини гріха, яка задумала змінити часи й закони." Школа біблійної підготовки, 1 грудня 1903 року.

Виконавчий суд, у якому звершується праця третього Іллі, починається з недільного закону, що незабаром настане. Він складається з двох періодів: у першому Божі суди змішані з милістю для тих, хто нині не кориться Євангелії, а потім настають сім останніх кар, які виливаються без милості.

Час випробування вже недовго триватиме. Тепер Бог забирає Свою стримувальну руку з землі. Довго Він промовляв до чоловіків і жінок через посередництво Свого Святого Духа; але вони не зважили на поклик. Тепер Він говорить до Свого народу і до світу через Свої суди. Час цих судів є часом милості для тих, хто ще не мав нагоди пізнати, що є істина. Лагідно Господь споглядатиме на них. Його милосердне серце зворушене; Його рука все ще простягнута, щоб спасати. До безпечної овчарні буде прийнято багато людей — ті, хто в ці останні дні вперше почують істину. *Review and Herald*, 22 листопада 1906 р.

Ті, хто не коряться Євангелії, — це «інші вівці», яких Ісус обіцяв покликати, і вони почують Його голос, коли Він покличе.

І інших овець я маю, що не з цієї кошари: і тих треба мені привести, і вони почують мій голос; і буде одна отара й один пастир. Івана 10:16.

«Голос», який вони чують, — це другий «голос» вісімнадцятого розділу Об'явлення, що гучно волає при скорому настанні недільного закону, коли подвоюється суд над великою блудницею, бо вона наповнила свою випробувальну чашу гріха.

Пророк каже: «Я бачив іншого ангела, що сховався з неба, маючи велику владу; і земля була осяяна славою його. І він могутнім голосом гучно вигукнув, кажучи: Упав, упав Вавилон великий, і став житлом демонів» (Об'явлення 18:1, 2). Це та сама звістка, яку дав другий ангел. Вавилон упав, «бо він напоїв усі народи вином гніву своєї розпусти» (Об'явлення 14:8). Що це за вино? — його помилкові вчення. Він дав світові фальшиву суботу замість Суботи четвертої заповіді й повторив неправду, яку сатана вперше сказав Єві в Едені — про природне безсмертя душі. Багато споріднених помилок він поширив далеко й широко, «навчаючи за науку людських заповідей» (Матвія 15:9).

Коли Ісус розпочав Своє публічне служіння, Він очистив Храм від святотатського осквернення. Серед останніх дій Його служіння було друге очищення Храму. Отже, в останній праці для попередження світу до церков звернено два окремі заклики. Друга ангельська вістка: "Упав, упав Вавилон, місто велике, бо він напоїв усі народи вином гніву розпусти своєї" (Об'явлення 14:8). І в гучному кличі третьої ангельської вістки чути з неба голос, який говорить: "Вийдіть із неї, люди Мої, щоб не мали ви участі в її гріхах і щоб не прийняли її кар. Бо її гріхи сягнули аж до неба, і Бог згадав її беззаконня" (Об'явлення 18:4, 5). Вибрані вісті, книга 2, 118.

З настанням невдовзі очікуваного недільного закону у Сполучених Штатах розпочинається поступовий виконавчий суд над Сучасним Вавилоном, і, коли ці два суди перекриваються, починається останній період суду над живими. Третій вісник, який готує шлях для діяльності Вісника Заповіту, представляє працю в період суду над живими, що розпочався 11 вересня 2001 року, і завершується тоді, коли останні з тих, хто нині не кориться Євангелію, почують другий голос із вісімнадцятого розділу Об'явлення та вийдуть із Вавилону. Та праця визначає очищення й переплавлення храму ста сорока чотирьох тисяч на початку служіння вісника, що готує шлях, а потім очищення й переплавлення храму великого натовпу наприкінці служіння вісника, який готує шлях для Вісника Заповіту.

За недільного закону, що незабаром настане, повториться прояв сили Божої, який стався у день П'ятидесятниці.

Жоден із нас ніколи не отримає Божої печатки, доки на наших характерах є хоч одна пляма чи скверна. На нас покладено виправити вади наших характерів, очистити храм душі від усякої скверни. Тоді пізній дощ зіллється на нас, як ранній дощ зійшов на учнів у день П'ятидесятниці. . . .

"Що ви робите, браття, у великому ділі приготування? Ті, хто єднається зі світом, приймають світський образ і готуються до знака звіра. Ті, що не довіряють собі, які смиряються перед Богом і очищають свої душі через послух істині, — вони приймають небесний образ і готуються до Божої печатки на своїх чолах. Коли вийде указ і буде поставлена печатка, їхній характер залишиться чистим і незаплямованим навіки." Свідчення, том 5, 214, 216.

Саме тут можна натрапити на уявну невідповідність у пророчому Слові, хоча в цьому немає потреби. У День П'ятидесятниці за часів учнів звістка, сповнена силою, не була понесена язичникам, тобто тим, хто не коритиметься Євангелію, коли незабаром набуде чинності недільний закон. Звістка, сповнена силою в П'ятидесятницю, була звернена до давнього Ізраїлю, який ще протягом трьох із половиною років перебував у своєму останньому випробувальному часі.

Сімдесят тижнів визначено для твого народу і для твого святого міста, щоб завершити переступ, і покласти край гріхам, і вчинити примирення за беззаконня, і запровадити вічну праведність, і запечатати видіння та пророцтво, і помазати Святеє Святих. Даниїла 9:24.

Звістка, що отримала силу в П'ятидесятницю, не була донесена до тих, хто не корився Євангелії, аж поки Стефана не каменували у 34 році. Сестра Вайт часто вказує на цей факт.

Тоді, сказав ангел: «Він зміцнить завіт з багатьма на один тиждень [сім років]». Протягом семи років після того, як Спаситель розпочав Своє служіння, Євангеліє належало проповідувати насамперед юдеям; три з половиною роки — Самим Христом, а згодом — апостолами. «У середині тижня Він припинить жертву й приношення». Даниїла 9:27. Навесні 31 року н. е. Христос, істинна жертва, був принесений у жертву на Голгофі. Тоді завіса храму розірвалася надвоє, свідчачи, що святість і значення

жертвовного служіння відійшли. Настав час, щоб земні жертви та приношення припинилися.

Один тиждень — сім років — завершився у 34 р. н. е. Тоді побиттям камінням Степана юдеї остаточно засвідчили своє відкинення Євангелія; а учні, розсіяні через переслідування, «ходили й усюди проповідували слово» (Дії 8:4); і незабаром Савл, переслідувач, навернувся і став Павлом, апостолом для язичників. Бажання віків, 233.

Звістка, яка була наділена силою в день П'ятидесятниці, через п'ятдесят днів після воскресіння Христа, узгоджується з недільним законом, за яким Євангеліє кличе інших овець Христа вийти з Вавилону, однак лише через три з половиною роки після розп'яття юдеї "запечатали своє відкинення Євангелія", і тоді звістка пішла до язичників, тобто до тих, хто тоді не корився Євангелію. Видиму суперечність підсилює твердження, що 34 року н. е. юдеї запечатили своє відкинення Євангелія, бо сестра Вайт каже інакше.

Оскільки вся обрядова система символізувала Христа, вона не мала жодної цінності поза Ним. Коли юдеї скріпили своє відкинення Христа, віддавши Його на смерть, вони відкинули все, що надавало значення храмові та його служінню. Його святість відступила. Він був приречений на знищення. Від того дня жертвні приношення та пов'язане з ними служіння втратили сенс. Як і жертва Каїна, вони не виражали віри в Спасителя. Віддавши Христа на смерть, юдеї фактично зруйнували свій храм. Коли Христа розп'яли, внутрішня завіса храму роздерлася надвоє згори донизу, що означало, що велика остаточна жертва була принесена і що система жертвоприношень назавжди завершилася. Бажання віків, 165.

Чи юдеї остаточно запечатили своє відкинення Євангелія під час побиття Стефана камінням чи на Христовому хресті? Ця здавана суперечність пов'язана зі здаваною суперечністю, яка виникає при ототоженні прояву Божої сили в день П'ятидесятниці з недільним законом, що невдовзі настане.

Ми маємо намір з'ясувати уявну суперечність у наступній статті, але хочу нагадати, що мета цього конкретного розгляду ґрунтується на факті, засвідченому пророками: Божий Лаодикійський народ в останні дні не розуміє суду. Ми приділили час, щоб переглянути різні періоди та цілі суду, аби було зрозуміло, як слідчий і виконавчий суд сходяться у зв'язку з недільним законом, який незабаром буде запроваджений. Щоб побачити одкровення, пов'язане з уявними суперечностями, які ми щойно порушили, ці аспекти потрібно було переглянути.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Римо-католики визнають, що зміну суботи було здійснено їхньою церквою, і наводять саму цю зміну як доказ верховної влади церкви. Вони заявляють, що, дотримуючись першого дня тижня як суботи, протестанти визнають її владу встановлювати закони в божественних справах. Римо-католицька церква не відмовилася від своєї претензії на непогіршеність; і коли світ та протестантські церкви приймають фальшиву суботу, створену нею, водночас відкидаючи суботу Єгови, вони фактично визнають цю

претензію. Вони можуть посилатися на авторитет на користь цієї зміни, але хибність їхнього міркування легко розпізнати. Папіст достатньо кмітливий, щоб бачити, що протестанти обманюють самих себе, добровільно заплющуючи очі на факти у цій справі. У міру того, як інститут неділі здобуває прихильність, він радіє, будучи переконаний, що це зрештою приведе весь протестантський світ під прапор Рима.

Зміна суботи є знаком або ознакою влади Римської церкви. Ті, хто, розуміючи вимоги четвертої заповіді, обирають дотримуватися фальшивої суботи замість істинної, тим самим віддають шану тій владі, яка одна лише наказує це. Знак звіра — це папська субота, яку світ прийняв замість дня, установленого Богом.

Але час отримати знак звіра, як зазначено в пророцтві, ще не настав. Час випробування ще не настав. Є істинні християни в кожній церкві, не виключаючи Римо-католицької церкви. Ніхто не буде засуджений, доки не отримає світло і не усвідомить обов'язковість четвертої заповіді. Але коли вийде указ, що запроваджуватиме примусове дотримання фальшивої суботи, і коли гучний клич третього ангела застережатиме людей від поклоніння звірові та його образу, межа між фальшивим і істинним буде чітко проведена. Тоді ті, хто й далі перебуватиме в переступі, отримають знак звіра на своїх чолах або на своїх руках.

«Швидкими кроками ми наближаємося до цього часу. Коли протестантські церкви об'єднуються зі світською владою, щоб підтримувати хибну релігію, за опір якій їхні предки зазнавали найжорстокіших переслідувань, тоді папська субота буде примусово запроваджена об'єднаною владою церкви й держави. Відбудеться національне відступництво, яке закінчиться лише національною руїною». Школа біблійної підготовки, 2 лютого 1913 р.